

SELFPORTRAIT WITH CAT WITH WHITE COLLAR

MARIE CÉCILE THIJS: 'Alles wat je aandacht geeft gaat leven'

HAAR FOTO'S ZIJN OPGENOMEN IN DE COLLECTIE VAN HET RIJKSMUSEUM. ZE HEEFT NET EEN SOLOTENTONSTELLING GEHAD IN SHANGHAI. EN PASSANT TIMMERT MARIE CÉCILE THIJS OOK NOG AAN DE WEG IN FRANKRIJK: IN OKTOBER KRIJGT ZE EEN SOLO-EXPOSITIE IN HAAR PARIJSE GALERIE.

TEKST: PATRICIA JACOB • BEELD: MARIE CÉCILE THIJS

MMARIE CÉCILE THIJS HERINNERT ZICH DIE ENE keer dat ze in een café bij het Louvre zat nog goed. 'Zo'n ouderwets grand café, met van die obers in witte overhemden. Ik keek naar al die mensen die er zaten te eten en dacht: zou het niet geweldig zijn als er een engel tussen hen in zou zitten? Heel rustig, in gewone kleding.'

Met dat Parijse beeld in haar achterhoofd schoot ze in 2002 de eerste foto's voor haar serie *Human Angels*. Die reeks, waarvoor ze kinderen en vrouwen fotografeerde met vleugels op hun rug, was een van de werken die ervoor zorgde dat ze doorbrak in de internationale kunst- en fotografiewereld. Haar *Food Portraits* (2012-2014) voor het weekendmagazine van

het *Financieele Dagblad* en haar *White Collar*-reeks (vanaf 2014) deden de rest. In haar food-reeks is te zien hoe kikkererwten als een hagelbui op een bord vallen en hoe garnalen in een soepterrine duiken. Voor de *White Collar*-reeks fotografeerde ze een 17e-eeuwse 'molensteenkraag' uit de collectie van het Rijksmuseum, die ze later digitaal verwerkte in foto's van mensen en katten. 'Een doorbraak in de kunst is een optelsom van factoren: een aantal succesvolle series, publicaties in tijdschriften en exposeren op nationale en internationale kunst- en fotobeurzen.'

Hoewel ze inmiddels kan leven van haar vrije werk, doet ze ook nog werk in opdracht. Foto's van

ANGELBOYDOG

haar zijn opgenomen in de collectie van het Rijksmuseum en Marie Cécile wordt vertegenwoordigd door galleries in Amsterdam, Brussel, Shanghai en Parijs. In 2016 had ze een solotentoonstelling in Shanghai. In oktober dit jaar krijgt ze er een in Parijs.

Alle luiken open

Eigenlijk heeft ze altijd van de camera gehouden. Haar vader had een donkere kamer aan huis. Het duurde niet lang voordat ze zijn fototoestel leende en foto's nam, die ze in zijn doka ontwikkelde. Hoewel ze dat leuk vond, kwam het simpelweg niet bij haar op om fotograaf te worden. Ze ging modevormgeving studeren, maar stapte al na een jaar over op rechten en werkte na haar studie als advocaat. Toen ze eind twintig was, herontdekte ze de camera en maakte ze de ommezwaai naar de fotografie. 'Liefde op het tweede gezicht' noemt ze het. 'Met de camera in mijn hoofd kan ik met permissie nieuwsgierig zijn, kom ik in contact met interessante mensen en kan ik creëren. Wat wil een mens nog meer?'

Politici, topkoks, zakenmannen, maar ook Carice van Houten en Youp van 't Hek – ze hebben allemaal voor haar geposeerd. 'Ik lees me altijd in over de mensen die ik fotografeer, maar ik wil me ook laten leiden door wat ik zie. Als ik fotografeer, zet ik alle luiken open. Dat moet ook, anders wordt het te statisch. Zo moest ik eens Liesbeth List fotograferen. Ze kwam binnen en had voor de foto een wijde zwarte rok meegenomen. Ik dacht direct: daar moet een zwarte coltrui bij. Ik zag opeens de existentialisten voor me, Jean-Paul Sartre en kompanen. Dát sfeertje moest het worden.'

Bij haar voedselstillevens voor het FD ontstonden de beste ideeën niet alleen op de set, maar bijvoorbeeld ook op de schemermomenten van de dag. 'Op die momenten is de realiteit al een beetje aan het verdwijnen. Als ik dan aan de beelden dacht, vielen ze als het ware naar binnen.'

Surrealisme

Dat ze in deze 'dromerige' staat inspiratie krijgt, past wel bij het soort foto's dat ze maakt. 'Vaak zeggen mensen dat in mijn werk de Gouden Eeuw alles is, maar eigenlijk is het surrealisme daarin veel belangrijker.'

Wat ze van de meesters uit de Gouden Eeuw zo bijzonder vindt is hun licht- en kleurgebruik. Ze houdt van Rembrandt, Vermeer, Caravaggio en Vélasquez. 'Ik laat me door hen inspireren, maar ik maak in mijn werk ook de vertaalslag naar het hier en nu.' Voor die twist zet ze het surrealisme in. 'Ik houd ervan als dingen een beetje

absurd zijn. Een kat die rondloopt met een kraag om zijn nek is niet alledaags. Maar toch, kijk nog eens beter naar die foto. Je kunt je toch voorstellen dat dit nieuwe 17e-eeuwse personage dadelijk binnen komt lopen?' Daar heeft ze een punt. Marie Cécile verstaat de kunst om het ongewone gewoon te maken. Katten met kragen, voedsel dat zweeft? *Pourquoi pas?*

Ze bewondert het werk van surrealistische schilders als Magritte en Dalí en wordt enthousiast van *Blade Runner*, een sciencefictionfilm uit 1982 met Harrison Ford in de hoofdrol. 'Die muziek, de sfeer. Surrealisme ten top. Retro en futuristisch tegelijk.' Ze groeide op in Limburg en ook dat heeft haar beïnvloed. 'Het zuiden van Nederland lijkt op België en Frankrijk. De processies lopen er langs de kermis. Het is er surrealistischer dan in de Randstad. Door mijn zuidelijke achtergrond kreeg ik het surrealisme als het ware met de paplepel mee. Mijn werk is niet gewoon een weergave van de realiteit; ik wil iets extra's uitbeelden. Een bepaalde sfeer of gevoel en, heel belangrijk, een portie humor.'

Le Monde

Toen ze zo'n twintig jaar geleden de fotografie in ging, maakte ze hoofdzakelijk portretten. Voor de food-serie van het FD ging ze voor het eerst stillevens fotograferen. Ze bleek er goed in te zijn. Voor haar foto van de 'hagel van kikkererwten' kreeg ze de eerste prijs in de categorie food van de International Photography Masters Cup 2014.

In 2016 kreeg haar food-werk onverwachts een vervolg.

MARIE CÉCILE VERSTAAT DE KUNST OM HET ONGEWONE GEWOON TE MAKEN. KATTEN MET KRAGEN, VOEDSEL DAT ZWEEFT? POURQUOI PAS?

SOUP OF THE DAY

De artdirector van *Le Monde* hing aan de lijn. Of ze gedurende een half jaar elke week een voedselstillevens wilde fotograferen. Marie Cécile was blij. 'Een serie maken voor een goede krant en dan ook nog eens, net zoals bij het FD, veel vrijheid krijgen.' Haar foto zou bij een food-artikel komen. Waar dat precies over ging, wist ze nooit op het moment van de shoot. Ze kreeg slechts één woord en ging ermee aan de slag. 'Ik behandel elk object, dus ook voedsel, alsof ik het voor de eerste keer zie. De natuur is zo volmaakt, eigenlijk een wonder. Ik voel me bijna verplicht om daar iets moois van te maken. Voor mij en ook voor de kijker is het een hernieuwde kennismaking met de wonderbaarlijke texturen, vormen en kleuren van ingrediënten als rabarber, karamel, of een framboos.'

Ze neemt bewust de tijd voor haar objecten: 'Alles wat je aandacht geeft gaat leven'. En dat is precies wat ze wil. 'Ik zeg altijd: mijn portretten zijn stillevens en mijn stillevens zijn portretten. Door het object van mijn stillevens – een voorwerp, een dier – tot leven

RASPBERRY ROSE

MÉÉR ZIEN?

In de Teekenschool van het Rijksmuseum is permanent werk van Marie Cécile Thijs te zien. Tot 19 maart 2017 hangt haar werk op de TEFAF in Maastricht. Van 5 oktober tot 12 november dit jaar heeft ze een solo-expositie bij Photo 12 in Parijs. Bij die tentoonstelling ligt de nadruk op haar food-portretten. Vandaar de naam: *Food and other Portraits*. Info volgt op de website: galerie-photo12.com

te brengen, maak ik het nog mooier en aantrekkelijker voor de kijker. Ik breng dat object tot leven door het menselijke trekken te geven. Voor *Le Monde* heb ik bijvoorbeeld een foto gemaakt van een fles wijn met daarnaast een horloge in een wijnglas. Dat klokje is gericht op de fles en kijkt ernaar, zo van: komt er nog wat van? Ik heb ook een foto van een caesar salade gemaakt: slablad, eitje, kip. De kip staat er fier bij. Net als Julius Caesar.'

Galerie in de Marais

Behalve van *Le Monde* kunnen de Fransen Marie Cécile Thijs ook kennen van kunst- en fotobeursen. Zo hing haar werk vorig jaar wederom op de Parijse kunstbeurs Art Elysées. Op deze bekende beurs naast de Place de la Concorde is net zoals bij het grotere Art Paris Art Fair, design en kunst te zien; van beeldhouwwerk tot fotografie. 'In die setting past mijn werk goed. Ik maak foto's, maar mijn werk is ook heel beeldend. Toen ik begon te fotograferen, werkten de meeste fotografen vooral documentair en belichtten ze het liefst sociale onderwerpen. Dat je, zoals ik, werkt vanuit de verbeelding kwam toen in Nederland minder voor dan nu.'

Bij Art Elysées werd ze vertegenwoordigd door haar Brusselse én Parijse galerie, Photo 12. Deze galerie in de Marais is gespecialiseerd in figuratieve hedendaagse fotografie

'DE NATUUR IS ZO VOLMAAKT, EIGENLIJK EEN WONDER. IK VOEL ME BIJNA VERPLICHT OM DAAR IETS MOOIS VAN TE MAKEN'

CHICKES CAESAR

en bestaat sinds 2005. De oprichtster, Valérie-Anne Giscard d'Estaing, is de dochter van de voormalige president. 'Ik zit sinds vorig jaar bij deze galerie. Ze hadden aan mijn Brusselse galerie laten weten dat ze interesse voor mijn werk hadden. Photo 12 heeft een goede naam. Dat de galerie wordt geleid door

een Parisienne vind ik ook een pre. Het contact met Valérie-Anne verliep voornamelijk per mail en telefoon. Vorig jaar tijdens Art Elysées ben ik even een handje gaan schudden. Dat is wel belangrijk, ja.'

Om haar werk nog bekender te maken in Frankrijk, organiseert Photo 12 in oktober een solo-expositie in de galerie. 'Wéér een reden om naar Parijs te gaan. Een mooie stad, romantisch en kosmopolitisch tegelijk.'

In de tussentijd staat TEFAF op de agenda. Op die kunst- en antiekbeurs wordt ze vertegenwoordigd door haar Nederlands-Amerikaanse galerie SmithDavidson. Marie Cécile bereidt nieuwe fotoserieën voor en kijkt of ze bestaande kan uitbreiden. Wie weet loopt ze de perfecte 'menselijke engel' morgen tegen het lijf. Ze 'doet' nog steeds stillevens en maakt geregeld portretten voor landelijke dagbladen. 'Eigenlijk ben ik altijd bezig. Ik vind het heerlijk om nieuwe dingen te maken.'

EN ROUTE

MARIECECILETHIJS.COM

KLASSIEK EN EIGENTIJD TEGELIJK

Valérie-Anne Giscard d'Estaing, eigenares van galerie Photo 12: 'Wie de bekendste Nederlandse fotograaf in Frankrijk is? Erwin Olaf. Zijn werk is beïnvloed door de klassieke Hollandse schilders, qua compositie en lichtgebruik. Die invloed zie je ook bij Marie-Cécile.

Fransen zijn dol op de klassieke Hollandse schilderkunst én op hedendaagse fotografie. Het werk van Marie Cécile is klassiek en eigentijds tegelijk. Toen ik haar werk voor het eerst zag, viel haar enorme oog voor detail me op, haar bijzondere lichtgebruik en humor

– kijk maar naar haar food-portretten. In september neem ik haar werk mee naar een grote fotobeurs in Shanghai. Ik denk dat er op die beurs in het bijzonder interesse zal zijn voor haar foto's met bloemen. Een maand later krijgt ze een solo-expositie in onze galerie.'

